येशू हा देवाचा खरोखर एकुलता एक पुत्र आहे ह्यावर विश्वास ठेवणे खरच इतके विचित्र आहे का?

जुटता देईचसेल

येशू हा देवाचा खरोखरच एकुलता एक पुत्र आहे यावर विश्वास ठेवणे खरंच इतके विचित्र आहे काय?

जुट्टा डाइशेल

MARANATHA MEDIA

Aug 2026

ह्या पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई मनीषा कांबळे यांनी मदत केली आहे.

येशू हा देवाचा खरोखरच एकुलता एक पुत्र आहे यावर विश्वास ठेवणे खरंच इतके विचित्र आहे का?

होय, येशू खरोखरच पित्यापासून जन्मलेला व उत्पन्न झालेला देवाचा पुत्र आहे, हे मानणे इतके अवघड का वाटते? याला इतका मोठा अपराध का मानले जाते की, जगभरात पुन्हा पुन्हा असे घडते की, यावर विश्वास ठेवणाऱ्या बंधू-भगिनींना सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चमधून बहिष्कृत केले जाते?

बायबलविषयी थोडीशीही माहिती असलेली व्यक्ती याला नाकारू शकणार नाही की, विशेषतः नव्या करारात, येशूला स्पष्टपणे देवाचा पुत्र असे संबोधले आहे.

• त्यांच्या पित्याने त्यांच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी त्यांना आपला प्रिय पुत्र म्हणून ओळख दिली (मत्तय ३:१७; मार्क १:११; लूक ३:२२), तसेच पर्वतावरील त्यांच्या रूपांतराच्या वेळीही त्यांना आपला प्रिय पुत्र म्हणून ओळख दिली (मत्तय १७:५; मार्क ९:७; २ पेत्र १:१७).

• त्यांच्या शिष्यांनी त्यांना देवाचा पुत्र म्हणून कबूल केले (उदा. मत्तय १४:३३; मत्तय १६:१६; योहान १:४९; योहान ११:२७).

• दुरात्म्यांनी त्यांना याच ओळखीने संबोधले (उदा. मत्तय ८:२९; मार्क ३:११; मार्क ५:७; लूक ४:४१).

• रोमन शताधिपतीने कबूल केले: "खरोखर हा देवाचा पुत्र होता." (मत्तय २७:५४).

• अरण्यातील मोहाच्या वेळी सैतानाने त्यांना आव्हान दिले: "जर तु देवाचा पुत्र असला तर..." (मत्तय ४:३; ४:६).

• दमास्कसच्या अनुभवांनंतर पौलाने सभास्थानांमध्ये "येशू हाच देवाचा पुत्र आहे" अशी घोषणा केली (प्रेषितांची कृत्ये ९:२०; तसेच रोमकरांस १:४; २ करिंथकरांस १:१९; गलातीकरांस २:२०; इब्री लोकांस ४:१४ पाहा).

• गज्जाच्या मार्गावर इथिओपियाच्या व्यक्तीने, प्रेषित फिलिप्पाबरोबर केलेल्या अल्प परंतु सखोल बायबल अभ्यासानंतर, अशी कबुली दिली: "येशू ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे, असा माझा विश्वास आहे" (प्रेषितांची कृत्ये ८:३७), आणि या कबुलीमुळे

फिलिप्पाने त्याचा बाप्तिस्मा केला.

• येशूंनी स्वतः आपण देवाचा पुत्र असल्याची कबुली दिली (लूक २२:७०; योहान ३:१६; योहान ९:३५; योहान १०:३६; प्रकटीकरण २:१८). त्यांनी वारंवार आपल्या देवाला आपला पिता म्हणून कबूल केले (उदा. मत्तय १५:१३; मत्तय १८:३५; मत्तय २६:३९; लूक २२:२९; योहान ५:१७; योहान ८:२८; योहान १०:१५, १७:२९ आणि इतर अनेक ठिकाणी).

मग येशूच्या खऱ्या, प्रत्यक्ष पुत्रत्वावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना भुलवले गेलेले असे संबोधण्यात आणि त्यांना एसडीए चर्चमधून बहिष्कृत करण्यास परवानगी देण्यात किंवा त्याला मान्यता देण्यात नेमकी अडचण कुठे आहे? येशू हा देवाचा पुत्र आहे, हे सर्वसाधारणपणे मान्य केले जाते; परंतु तो केवळ रूपकात्मक पुत्र आहे, एक प्रतीकात्मक पुत्र आहे, किंवा असा पुत्र आहे जो आपण मानव पुत्र आहोत त्यांच्यासाठी पुत्राची भूमिका बजावतो, जेणेकरून देवत्वातील तीन व्यक्तींच्या भूमिकाद्वारे तारणाची योजना आपल्याला समजण्यास सुलभ व्हावी, असे मानले जाते. परंतु "देवाचा एकुलता एक पुत्र" या संज्ञेचा शब्दशः अर्थ लावणे, म्हणजे पिता ज्याला खरोखर आणि प्रत्यक्ष पुत्र म्हणून जन्म देतो किंवा उत्पन्न करतो असा पुत्र, हे निषेध करण्याजोगे पाखंड मानले जाते.

आणि तरीही, ॲडव्हेंटिस्ट लोक या नात्याने, आपल्याला आपल्या विश्वासाच्या पित्याद्वारे विल्यम मिलर यांच्याद्वारे बायबलचे अर्थ लावण्याची एक पद्धत देण्यात आली होती, ज्यामध्ये नियम ११ मध्ये शब्दशः अर्थ लावण्याचा नियम स्पष्टपणे आवश्यक करण्यात आला आहे:

"एखादा शब्द लाक्षणिक अर्थाने वापरला आहे हे तुम्हाला कसे कळते? एखादा शब्द ज्या प्रकारे आहे त्या प्रकारे घेतला असता योग्य अर्थ देत असेल आणि निसर्गाच्या साध्या नियमांचे उल्लंघन करत नसेल, तर त्याचा शब्दशः अर्थ घ्यावा; तसे नसेल, तर लाक्षणिक अर्थ घ्यावा."[1]

या नियमांचे महत्त्व किती आहे याविषयी एलेन व्हाईट स्पष्टपणे सांगतात:

---

[1] http://maranathamedia.com/downloads/books/Life-Matters-2019.pdf

"तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्याचे कार्य करणारे लोक, पिता मिलर यांनी स्वीकारलेल्या याच पद्धतीनुसार पवित्र शास्त्राचा शोध घेत आहेत." {RH November 25, 1884, par. 23}

अनेकांना शब्दशः अर्थ लावण्यासही काही हरकत नाही, जोपर्यंत तो देवाच्या संदर्भात 'एकमेव पुत्र' या संज्ञेशी जोडला जात नाही. जर येशू खरोखरच आणि शब्दशः देवाचा पुत्र असता, तर तो साहजिकच पित्यापेक्षा लहान असता आणि त्याचे अस्तित्व त्याच्या पित्यावर अवलंबून असते. आणि तसे असू शकत नाही काय?

आपण येशू ख्रिस्ताला खरोखरच देवाचा जन्मलेला पुत्र, ज्याचे अस्तित्व त्याच्या पित्यावर अवलंबून आहे, असे का मान्य करू शकत नाही? मग तो देव असू शकत नाही, असे आपण मानतो; एका गोष्टीमुळे दुसरी गोष्ट बाद होते. आपल्या मते, देवाकडे नेहमी सर्व काही स्वतःच्या स्रोतांमधून असते. त्याला इतर कोणाकडूनही काही प्राप्त झालेले नसते. सर्वशक्तिमत्ता, सर्वव्यापकता आणि सार्वकालिक अस्तित्व हे सर्व त्याच्यामध्येच असते. सर्व काही त्याच्यामध्ये स्वाभाविकपणे असते आणि ते नेहमीपासूनच तसेच आहे. देव म्हणजे काय, याबद्दलची आपली कल्पना अशीच आहे; आणि जी कोणतीही गोष्ट याला अनुरूप नाही, ती कनिष्ठ किंवा कमी दर्जाची मानली जाते आणि अशा अस्तित्वाला "देव" म्हणता येत नाही किमान आपल्या दृष्टीने तरी.

म्हणूनच "पुत्र" या शब्दाचा प्रतीकात्मक, रूपकात्मक किंवा कालबद्ध अर्थ लावणे आपल्याला कोणत्याही परिस्थितीत आवश्यक वाटते. "देव" किंवा "दैवी" या संज्ञेसाठी आपण मानव चुकीचा मापदंड वापरत असण्याची शक्यता आहे काय? या जगातील लोक सामर्थ्य, कामगिरी आणि यशाची उपासना करतात, हे स्पष्ट आहे. जो सर्वांत वेगाने धावू शकतो, सर्वांत उंच उडी मारू शकतो, सर्वांत उत्तम टेनिस खेळू शकतो, गोलमध्ये सर्वाधिक चेंडू टाकू शकतो, सर्वांत मोठी कारकीर्द घडवू शकतो, सर्वांत चांगले गुण मिळवू शकतो, सर्वांत सुंदर दिसू शकतो, सर्वांत उत्तम संगीत निर्माण करू शकतो इत्यादी, अशा व्यक्ती जगात सर्वाधिक सन्मानित आणि प्रशंसित व्यक्तींपैकी एक असतात.

याचे कारण निश्चितच आपल्या अंतःकरणातील मूल्यहीनतेमध्ये आहे, जी पापाचा आणि देवापासून आपल्या विभक्ततेचा स्वाभाविक परिणाम आहे. म्हणूनच आपण कामगिरी आणि यशाची प्रशंसा करतो आपले मूल्य कोणत्याही प्रकारे वाढवू शकणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीची. आणि म्हणूनच एका "जन्मलेल्या" पुत्राचे, म्हणजे ज्याने आपल्या पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले आहे अशा पुत्राचे, मूल्य आपल्याला पुरेसे वाटत नाही; त्याला देव आणि आपला प्रभू व तारणारा म्हणण्यास तो पुरेसा योग्य नाही, असे आपल्याला वाटते. जर आपण या चुकीच्या विचारसरणीतून मुक्त होण्यात यशस्वी झालो की देव तोच असू शकतो ज्याच्याकडे सर्व काही स्वतःमध्येच आहे (हा असा मापदंड आहे जो बायबलमध्ये कोठेही निश्चित केलेला नाही), तर आपण देवाचे वचन स्पष्टपणे काय शिकवते हे ओळखू शकतो; म्हणजेच, येशू खरोखरच देवाचा पुत्र आहे आणि त्याने आपल्या सर्व दैवी गुणधर्मांचा वारसा पित्याकडून प्राप्त केला आहे:

"देव प्राचीन काळी अंशाअंशांनी व प्रकाराप्रकारांनी संदेष्ट्यांच्या द्वारे आपल्या पूर्वजांशी बोलला. तो ह्या काळाच्या शेवटी पुत्राच्या द्वारे आपल्याशी बोलला आहे; त्याने त्याला सर्व गोष्टींचा वारस करून ठेवले आणि त्याच्या द्वारे त्याने विश्व निर्माण केले." (इब्री लोकांस १:१–२)

"...ज्या मानाने त्याला वारशाने देवदूतांपेक्षा श्रेष्ठ नाव मिळाले आहे त्या मानाने तो त्यांच्यापेक्षा अधिक श्रेष्ठ आहे." (इब्री लोकांस १:४) (तसेच मत्तय २८:१८; रोमकरांस ८:१७ पाहा.)

"परंतु माळी मुलाला पाहून आपसांत म्हणाले, 'हा वारस आहे; चला, आपण ह्याला जिवे मारू व ह्याचे वतन घेऊ." (मत्तय २१:३८)

येशूंना स्वतःला हे कबूल करण्यात कोणतीही अडचण नाही की त्यांनी आपल्या पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले आहे. त्यांची मूल्ये आपल्या मूल्यांपेक्षा पूर्णपणे वेगळी आहेत. ते असे म्हणतात तेव्हा त्यांना ते अपमानास्पद वाटत नाही:

"पित्याने मला सर्व काही सोपवले आहे." (मत्तय ११:२७)

“पिता पुत्रावर प्रीती करतो आणि त्याने सर्व काही त्याच्या हाती दिले आहे.” (योहान ३:३५)

“येशू जवळ येऊन त्यांच्याशी बोलला आणि म्हणाला, ‘स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला दिला आहे.’” (मत्तय २८:१८)

“कारण ज्याप्रमाणे पित्याला स्वतःमध्ये जीवन आहे, त्याचप्रमाणे पुत्रालाही स्वतःमध्ये जीवन असावे असे त्याने त्याला दिले आहे.” (योहान ५:२६)

“जो माझा गौरव तू मला दिला आहेस तो त्यांनी पाहावा…” (योहान १७:२४)

“कारण जे तू त्याला दिले आहेत त्या सर्वांना त्याने सार्वकालिक जीवन द्यावे म्हणून तू मनुष्यमात्रावर त्याला अधिकार दिला आहेस.” (योहान १७:२)

“परंतु माझ्याजवळ जी साक्ष आहे ती योहानाच्या साक्षीपेक्षा मोठी आहे; कारण जी कार्ये सिद्धीस नेण्याचे पित्याने माझ्याकडे सोपवले आहे, म्हणजे जी कार्ये मी करतो तीच माझ्याविषयी साक्ष देतात की, पित्याने मला पाठवले आहे.” (योहान ५:३६)

“ह्यावरून येशूने त्यांना उत्तर दिले : मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, पुत्र पित्याला जे काही करताना पाहतो त्यावाचून त्याला स्वतः होऊन काहीही करता येत नाही; कारण जे काही तो करतो ते पुत्रही तसेच करतो.’” (योहान ५:१९)

जेव्हा आपण बायबलचे शब्दशः वाचन करण्यास सुरुवात करतो आणि आपल्या अंगी बाणलेल्या व वारशाने प्राप्त झालेल्या मूल्यांच्या मापदंडापासून दूर राहून ते वाचतो, आणि जेव्हा आपण हे ओळखतो की पुत्रत्वामध्ये येशूंनी पित्याकडून प्राप्त केलेला वारसा त्यांना “देव” म्हणण्यासाठी पूर्णपणे पात्र ठरवतो, तेव्हा ही वचने पूर्णपणे अर्थपूर्ण होतातः

“ह्यामुळे देवाने त्याला अत्युच्च केले, आणि सर्व नावांपेक्षा जे श्रेष्ठ नाव ते त्याला दिले” (फिलिप्पैकरांस २:९)

“त्याने सर्वकाही त्याच्या पायांखाली ठेवले, आणि त्याने सर्वांवर मस्तक असे व्हावे म्हणून त्यास मंडळीला दिले” (इफिसकरांस १:२२)

“तेव्हा मी रात्रीच्या दृष्टान्तात पाहिले तर आकाशातील मेघांवर आरूढ होऊन, मानवपुत्रासारखा कोणी आला; तो त्या पुराणपुरुषाकडे आला व त्याला त्यांनी त्याच्याजवळ नेले. 14सर्व लोक, सर्व राष्ट्रे व सर्व भाषा बोलणारे लोक, ह्यांनी त्याची सेवा करावी म्हणून त्याला प्रभुत्व, वैभव व राज्य ही दिली; त्याचे प्रभुत्व अक्षय व अढळ आहे; त्याचे राज्य अविनाशी आहे.” (दानीएल ७:१३–१४)

“युगायुगाची आशा” या पुस्तकातील या सुंदर आणि मूलभूत विधानात एलेन व्हाईट स्पष्टपणे पुष्टी करतात की येशूंनी पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले. त्यांनी ते देण्यासाठी प्राप्त केले:

“परंतु सर्व कनिष्ठ प्रतिरूपांकडून वळून आपण येशूमध्ये देवाला पाहतो. येशूंकडे पाहताना आपल्याला दिसते की देणे हेच आपल्या देवाचे गौरव आहे. ‘मी स्वतःहून काहीही करत नाही,’ असे ख्रिस्त म्हणाले; ‘जिवंत पित्याने मला पाठवले आणि मी पित्यामुळे जगतो.’ ‘मी स्वतःचा गौरव शोधत नाही,’ तर ज्याने मला पाठवले त्याचा गौरव शोधतो. योहान ८:२८; ६:५७; ८:५०; ७:१८. या शब्दांमध्ये संपूर्ण विश्वासाठी जीवनाचा नियम असलेले महान तत्त्व मांडले आहे. ख्रिस्ताने सर्व गोष्टी देवाकडून प्राप्त केल्या, परंतु त्यांनी त्या देण्यासाठी घेतल्या. तसेच स्वर्गीय दरबारांत, सर्व सृष्टीसाठी त्यांच्या सेवाकार्यात: प्रिय पुत्राद्वारे पित्याचे जीवन सर्वांकडे प्रवाहित होते; पुत्राद्वारे ते सर्वकाही देणाऱ्या महान स्रोताकडे स्तुती व आनंदमय सेवेद्वारे, प्रेमाच्या प्रवाहाप्रमाणे परत जाते. आणि अशा प्रकारे ख्रिस्ताद्वारे उपकारशीलतेचे हे चक्र पूर्ण होते, जे महान दात्याच्या स्वभावाचे, जीवनाच्या नियमाचे प्रतिनिधित्व करते.” {DA 21.2}

या विधानावरून हे देखील स्पष्टपणे दिसून येते की येशूंनी केवळ पृथ्वीवरील त्यांच्या वास्तव्याच्या काळातच पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले असे नाही, तर हे नेहमीपासूनच असेच आहे आणि हे संपूर्ण विश्वासाठी जीवनाचा नियम आहे.

“देव हा ख्रिस्ताचा पिता आहे; ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे. ख्रिस्ताला एक उच्च स्थान देण्यात आले आहे. त्यांना पित्याबरोबर समान केले गेले आहे. देवाचे सर्व संकल्प आपल्या पुत्राला प्रकट करण्यात आले आहेत.” {CCh 76.5}

आपण पाहतो की ख्रिस्ताने यापूर्वी हे उदात्त स्थान धारण केलेले नव्हते. ते त्यांना बहाल करण्यात आले, त्यांना देण्यात आले. आणि हे पृथ्वीच्या निर्मितीपूर्वीच घडले.

येशूंची त्यांच्या देवाविषयी आणि पित्याविषयीची स्वतःची विधाने आपल्याला प्रकट करतात की ते स्वतः आपल्या पित्याला खरा देव आणि सर्व गोष्टींचा स्रोत म्हणून मान्य करतात व त्यांचा सन्मान करतात.

"'मी जातो आणि तुमच्याकडे येईन,' असे जे मी तुम्हांला सांगितले ते तुम्ही ऐकले आहे. माझ्यावर तुमची प्रीती असती तर मी पित्याकडे जातो म्हणून तुम्हांला आनंद वाटला असता; कारण माझा पिता माझ्यापेक्षा थोर आहे." (योहान १४:२८)

"पित्याने मला जे दिले ते सर्वांहून मोठे आहे; आणि पित्याच्या हातातून ते कोणी हिसकून घेऊ शकत नाही." (योहान १०:२९)

"सार्वकालिक जीवन हेच आहे की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठवलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे." (योहान १७:३)

"आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे." (योहान १७:७)

यहुद्यांचा देव, म्हणजे जुन्या करारातील देव कोण आहे, याविषयीही येशू स्पष्टपणे सांगतात:

"येशूने उत्तर दिले, "मी माझा स्वतःचा गौरव केला तर तो माझा गौरव काहीच नाही; माझा गौरव करणारा माझा पिता आहे; तो आमचा देव आहे असे तुम्ही त्याच्याविषयी म्हणता.'" (योहान ८:५४)

खरे उपासक कोणाची उपासना करतील, याविषयीही ते आपल्याला शिकवतात:

"तरी खरे उपासक आत्म्याने व खरेपणाने पित्याची उपासना करतील अशी वेळ येत आहे; किंबहुना आलीच आहे; कारण असे आपले उपासक असावेत अशीच पित्याची इच्छा आहे." (योहान ४:२३)

स्वर्गातसुद्धा येशू देवाच्या पुत्राशिवाय दुसरे कोणीही नव्हते. तेथेही लूसिफरने

त्यांच्या स्थानाविषयी गैरसमज करून घेतला आणि त्यावर प्रश्न उपस्थित केला:

“देवदूतांमध्ये मतभेद निर्माण झाला. सैतान आणि त्याचे सहानुभूतीदार देवाच्या शासनव्यवस्थेत सुधारणा करण्याचा प्रयत्न करीत होते. त्यांना त्याचे अगम्य ज्ञान जाणून घ्यायचे होते आणि येशूंना इतके उंचावून त्यांना अशी अमर्याद सत्ता व अधिकार देण्यामागे त्याचा हेतू काय आहे हे जाणून घ्यायचे होते. त्यांनी पुत्राच्या अधिकाराविरुद्ध बंड केले.” {EW 145.2}

पुन्हा एकदा, येथे असे नमूद केले आहे की येशूंना पित्याने उंचावले आणि त्यांना सामर्थ्य व प्रभुत्व बहाल करण्यात आले. आपल्या अॅडव्हेंटिस्ट पाया टाकणाऱ्यांसाठी, येशू हा पित्याचा जन्मलेला पुत्र आहे आणि त्याने पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले आहे, ही एक मान्य केलेली वास्तविकता होती.

जेम्स व्हाईट यांनी त्यांच्या मृत्यूच्या सात महिने आधी असे लिहिले:

“पिता पुत्रापेक्षा थोर होता, कारण तो प्रथम होता. पुत्र पित्याबरोबर समान होता, कारण त्याने पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले होते.” (जेम्स व्हाईट, द रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, ४ जानेवारी १८८१)

जे. एन. अँड्र्यूज:

“आणि देवाच्या पुत्राच्या बाबतीतही असेच होईल, कारण त्याचा पिता देव होता आणि अनंतकाळाच्या भूतकाळातील एखाद्या बिंदूवर त्याच्या दिवसांचा आरंभ झाला होता. म्हणून जर आपण पौलाच्या भाषेचा पूर्णपणे आणि निरपेक्ष अर्थाने उपयोग केला, तर संपूर्ण विश्वामध्ये केवळ एकच अस्तित्व सापडू शकेल, आणि ते म्हणजे देव पिता ज्याला पिता किंवा माता नाही, वंशावळ नाही, दिवसांचा आरंभ नाही किंवा जीवनाचा अंत नाही.” (जे. एन. अँड्र्यूज, द रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, ७ सप्टेंबर १८६९)

युराया स्मिथ:

“पवित्र शास्त्र कोठेही ख्रिस्ताचा उल्लेख निर्माण केलेले अस्तित्व असा करत नाही; उलट, ते स्पष्टपणे सांगते की तो पित्यापासून जन्मला होता.... परंतु पुत्र या नात्याने त्याच्याकडे पित्याबरोबर भूतकाळातील अस्तित्वाची सह-सार्वकालिकता नसली, तरी

पित्यापासून जन्मलेल्या पुत्राच्या रूपातील त्याच्या अस्तित्वाचा आरंभ संपूर्ण सृष्टीच्या कार्यापूर्वीचा आहे; आणि सृष्टीच्या संदर्भात तो देवाबरोबर सहनिर्माता म्हणून उभा आहे. योहान १:३; इब्री लोकांस १:२. पित्याने अशा अस्तित्वाला स्वतःइतकीच उपासना केली जावी अशी आज्ञा देणे शक्य नव्हते काय, आणि उपासकाने केलेली अशी उपासना मूर्तिपूजा ठरली नसती काय? त्याने त्याला अशा स्थानांवर उंचावले आहे की, त्याची उपासना केली जाणे योग्य ठरते; आणि त्याने त्याची उपासना करण्याची आज्ञाही दिली आहे. जर तो पित्याबरोबर अस्तित्वाच्या सार्वकालिकतेमध्ये समान असता, तर अशी आज्ञा आवश्यक ठरली नसती. ख्रिस्त स्वतः घोषित करतात की, 'ज्याप्रमाणे पित्याला स्वतःमध्ये जीवन आहे, त्याचप्रमाणे पुत्रालाही स्वतःमध्ये जीवन असावे असे त्याने त्याला दिले आहे.' योहान ५:२६. पित्याने 'त्याला अत्युच्च केले आणि सर्व नावांपेक्षा श्रेष्ठ असे नाव त्याला दिले आहे.' फिलिप्पैकरांस २:९. आणि पिता स्वतः म्हणतो, 'देवाच्या सर्व देवदूतांनी त्याची उपासना करावी.' इब्री लोकांस १:६. या साक्षींवरून हे दिसून येते की, आता ख्रिस्त हा पित्याप्रमाणेच उपासनेचा विषय आहे; परंतु यावरून हे सिद्ध होत नाही की त्याच्याकडे पित्याबरोबर भूतकाळातील अस्तित्वाची सार्वकालिकता आहे." (युराया स्मिथ, १८८२, डॅनियल अँड द रिव्हेलेशन, पृष्ठ ४३०)

स्टीफन हॅस्केल:

"ढगांमधील इंद्रधनुष्य हे त्या इंद्रधनुष्याचे केवळ एक प्रतीक आहे, जे अनंतकाळापासून सिंहासनाभोवती आहे. त्या प्राचीन युगांकडे, ज्यांचा थांग मर्यादित मनाला लागणे अशक्य आहे, मागे पाहिले तर, विश्वामध्ये पिता आणि पुत्र हे दोघेच होते. ख्रिस्त हा पित्यापासून जन्मलेला पहिला पुत्र होता आणि यहोवाने सृष्टीच्या दैवी योजनेची माहिती त्याला दिली." (स्टीफन हॅस्केल, स्टोरी ऑफ द सीअर ऑफ पॅटमॉस, पृ. ९३, ९४)

ई. जे. वॅगनर:

"हे नाव ख्रिस्ताला एखाद्या महान कामगिरीमुळे देण्यात आले नव्हते, तर वारशाने मिळालेल्या अधिकारामुळे ते त्यांचे आहे. ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याविषयी आणि महानतेविषयी बोलताना, इब्री लोकांस पत्राचा लेखक म्हणतो की, तो देवदूतांपेक्षा

कितीतरी श्रेष्ठ झाला आहे, कारण 'त्याने त्यांच्यापेक्षा श्रेष्ठ असे नाव वारशाने प्राप्त केले आहे.' इब्री लोकांस १:४.

पुत्राला नेहमीच पित्याचे नाव घेण्याचा कायदेशीर अधिकार असतो; आणि ख्रिस्त हा 'देवाचा एकुलता एक पुत्र' असल्यामुळे, त्याला त्याच नावाचा कायदेशीर अधिकार आहे... हे खरे आहे की देवाचे अनेक पुत्र आहेत; परंतु ख्रिस्त हा 'देवाचा एकुलता एक पुत्र' आहे, आणि म्हणूनच तो देवाचा पुत्र अशा अर्थाने आहे, ज्या अर्थाने अन्य कोणतेही अस्तित्व कधीही नव्हते किंवा होऊ शकत नाही. आदामाप्रमाणे देवदूतही (ईयोब ३८:७; लूक ३:३८) सृष्टीद्वारे देवाचे पुत्र आहेत; ख्रिस्ती लोक दत्तकपणाद्वारे देवाचे पुत्र आहेत (रोमकरांस ८:१४, १५); परंतु ख्रिस्त जन्माने देवाचा पुत्र आहे...

पुत्राचा सन्मान करून आपण पित्याचा सन्मान करतो. पौलाचे हे शब्द आपण लक्षात ठेवतो की, 'तरी आपल्यासाठी एकच देव आहे, म्हणजे पिता; त्याच्यापासून सर्व काही झाले आणि आपण त्याच्यासाठी आहोत; आणि एकच प्रभू आहे, म्हणजे येशू ख्रिस्त; त्याच्याद्वारे सर्व काही झाले आणि आपणही त्याच्याद्वारे आहोत' (१ करिंथकरांस ८:६); जसे आपण आधीच उद्धृत केले आहे की, देवाने त्याच्याद्वारे विश्व निर्माण केले. सर्व गोष्टी शेवटी देव पित्यापासूनच येतात; स्वतः ख्रिस्तसुद्धा पित्यापासून आला आणि त्याच्यापासून उत्पन्न झाला; परंतु पित्याला असे वाटले की, सर्व परिपूर्णता त्याच्यामध्ये वसावी आणि सृष्टीच्या प्रत्येक कार्यामध्ये तो प्रत्यक्ष व तात्काळ कार्य करणारा प्रतिनिधी असावा. या अभ्यासामध्ये आमचा उद्देश ख्रिस्ताचे पित्याबरोबर असलेले समानतेचे योग्य स्थान स्पष्ट करणे हा आहे, जेणेकरून त्याच्या तारण करण्याच्या सामर्थ्याची अधिक चांगल्या प्रकारे जाणीव होऊ शकेल..."

पवित्र शास्त्र घोषित करते की ख्रिस्त हा "देवाचा एकुलता एक पुत्र" आहे. तो जन्मलेला आहे, निर्माण केलेला नाही. तो केव्हा जन्मला याविषयी चौकशी करणे आपल्यासाठी योग्य नाही; आणि आपल्याला ते सांगितले असते तरी आपली मने ते आकलन करू शकली नसती. संदेष्टा मीखा आपल्याला याविषयी जे काही माहीत होऊ शकते ते या शब्दांत सांगतो: "पण बेथलेहेम एफ्राथा, तू यहूदाच्या हजारोंमध्ये लहान असलास तरी, तुझ्यातून माझ्यासाठी इस्राएलाचा अधिपती होणारा निघेल; त्याचा उद्भव प्राचीन काळापासून, अनादिकालापासून आहे." (मीखा ५:२, तळटीप)

एक असा काळ होता जेव्हा ख्रिस्त देवापासून, पित्याच्या उरापासून निघाला आणि आला (योहान ८:४२; १:१८); परंतु तो काळ अनंतकाळाच्या दिवसांमध्ये इतका मागे होता की, मर्यादित मानवी आकलनासाठी त्याला व्यावहारिकदृष्ट्या आरंभ नसल्यासारखेच आहे. (ई. जे. वॅगनर, ख्रिस्त अँड हिज राइटियसनेस, पृ. १२, १७, १९)

देवाचे वचन स्वतः आपल्याला याची साक्ष देतेः

“तो अदृश्य देवाचे प्रतिरूप आहे; तो सर्व उत्पत्तीत ज्येष्ठ आहे;” (कलस्सैकरांस १:१५)

“शब्द देही झाला व त्याने आमच्यामध्ये वस्ती केली, आणि आम्ही त्याचा गौरव पाहिला. तो पित्यापासून आलेल्या एकुलत्या एकाचा गौरव असावा असा अनुग्रह व सत्य ह्यांनी परिपूर्ण होता. देवाला कोणीही कधीच पाहिले नाही; जो एकुलता एक जन्मलेला पुत्र देवपित्याच्या उराशी असतो त्याने त्याला प्रकट केले आहे.” (योहान १:१४, १८)

“परमेश्वराने सृष्टिक्रमाच्या आरंभी आपल्या प्राचीन कृत्यांतील पहिले कृत्य, असे मला निर्माण केले. अनादिकाली, प्रारंभापासून पृथ्वीच्या पूर्वी माझी स्थापना झाली. जलाशय नव्हते, पाण्याने भरलेले झरे नव्हते, तेव्हा मी जन्म पावले. पर्वत स्थापित झाले त्यापूर्वी, डोंगरांपूर्वी, मला निर्माण केले; त्या वेळेपर्यंत त्याने पृथ्वी, शेते व पृथ्वीचा धूलिसंचय ही निर्माण केली नव्हती. त्याने आकाशे स्थापली तेव्हा मी होते; जेव्हा त्याने जलाशयाची चक्राकार मर्यादा ठरवली; जेव्हा त्याने वरती अंतराळ दृढ केले, जेव्हा जलाशयाचे झरे जोराने वाहू लागले; जलांनी त्याची आज्ञा उल्लंघू नये म्हणून जेव्हा त्याने समुद्राला मर्यादा घालून दिली; जेव्हा त्याने पृथ्वीचे पाये रेखले; तेव्हा मी त्याच्याजवळ कुशल कारागीर होते; मी त्याला नित्य आनंददायी होते; त्याच्यासमोर मी सर्वदा हर्ष पावत असे;” (नीतिसूत्रे ८:२२–३०)

पवित्र शास्त्राच्या साक्षीवर आपल्या पूर्वकल्पित धारणा आणि विचारसरणींचा प्रभाव न पडू देता, आपण फक्त त्यावर विश्वास ठेवू शकलो असतो, तर ते किती सोपे, किती स्वाभाविक झाले असते! ख्रिस्तावर आपला “मानवी मापदंड” लादून असे म्हणण्याची गरज नसती: “नाही, हे पुरेसे नाही. आरंभ? त्याचे अस्तित्व त्याच्या पित्यावर अवलंबून आहे? हे असू शकत नाही. त्याला दैवी किंवा देव म्हणून मान्यता देण्यासाठी

हे आपल्या दृष्टीने पुरेसे नाही."

यादवारे आपण प्रत्यक्षात असे व्यक्त करतो: पित्याने पुत्राला दिलेला वारसा आपल्या दृष्टीने पुरेसा नाही. परंतु असे लिहिले आहे:

"कारण त्याच्या ठायी सर्व पूर्णता वसावी" (कलस्सैकरांस १:१९)

कोणती पूर्णता?

"कारण ख्रिस्ताच्या ठायीच देवपणाची सर्व पूर्णता मूर्तिमान वसते." (कलस्सैकरांस २:९)

माझ्या मते, हाच चुकीचा मापदंड बहुतेक लोकांना असे मानण्यास प्रवृत्त करतो की, जे लोक पित्यापासून खरोखर जन्मलेल्या पुत्रावर विश्वास ठेवतात, ते आपोआपच ख्रिस्ताच्या दैवीपणावर विश्वास ठेवत नाहीत. ही केवळ पूर्वकल्पित धारणेची स्वाभाविक परिणती आहे. त्याचप्रमाणे, पवित्र आत्मा ही केवळ एक प्रकारची विद्युत शक्ती आहे, असा विश्वास आम्ही ठेवतो असा आरोपही अनेकदा आमच्यावर केला जातो. हीसुद्धा एक चुकीची समजूत आहे. पवित्र आत्म्याविषयी आम्ही देवाचे वचन जे सांगते त्यावरच विश्वास ठेवतो:

"परंतु तुमच्यामध्ये जर देवाचा आत्मा वसती करत आहे, तर तुम्ही देहाच्या अधीन नाही, आत्म्याच्या अधीन आहात. जर कोणाला ख्रिस्ताचा आत्मा प्राप्त झालेला नसेल तर तो ख्रिस्ताचा नाही." (रोमकरांस ८:९)

"त्यांच्यामध्ये जो ख्रिस्ताचा आत्मा होता त्याने ख्रिस्ताची दु:खे व त्यानंतरच्या गौरवयुक्त गोष्टी पूर्वीच सांगितल्या; त्यांत त्याने कोणता अथवा कसा काळ सुचवला ह्याविषयी ते शोध करत होते." (१ पेत्र १:११)

"कारण मी कशानेही लाजणार नाही, तर पूर्ण धैर्याने नेहमीप्रमाणे आताही, जगण्याने किंवा मरण्याने, माझ्या शरीराच्या द्वारे ख्रिस्ताचा महिमा होईल ही जी माझी अपेक्षा व आशा तिच्याप्रमाणे, ते तुमच्या प्रार्थनेने व येशू ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या पुरवठ्याने माझ्या उद्धारास कारण होईल, हे मला ठाऊक आहे." (फिलिप्पैकरांस १:१९)

"तुम्ही पुत्र आहात, म्हणून देवाने "अब्बा! बापा!" अशी हाक मारणाऱ्या आपल्या

पुत्राच्या आत्म्याला तुमच्याआमच्या अंतःकरणांत पाठवले आहे.” (गलातीकरांस ४:६)

“त्याप्रमाणे असा शास्त्रलेख आहे की, “पहिला मनुष्य आदाम जिवंत प्राणी असा झाला;” शेवटला आदाम जिवंत करणारा आत्मा असा झाला.’” (१ करिंथकरांस १५:४५)

“प्रभू आत्मा आहे; आणि जेथे प्रभूचा आत्मा आहे तेथे मोकळीक आहे.” (२ करिंथकरांस ३:१७)

मला विचारायचा प्रश्न असा आहे: पित्यापासून प्रत्यक्ष जन्मलेल्या पुत्रावर विश्वास ठेवणे खरोखरच इतके अशास्त्रीय आणि पाखंडी आहे का? देवाच्या वचनाचे शब्दशः वाचन केल्यास अशा विश्वासाचे समर्थन करता येते का? यासाठी आपल्याला स्पष्ट “असे लिहिले आहे” असे विधान सापडू शकते का? नक्कीच, एकापेक्षा कितीतरी अधिक! देवत्वातील तीन व्यक्तींनी आपल्यासाठी तारणाची योजना पूर्ण करण्यासाठी पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा यांच्या भूमिका स्वीकारल्या, मग या कल्पनेचे काय? बायबलमध्ये किंवा भविष्यवाणीच्या आत्म्यामध्ये याचा कोणताही ठोस पुरावा किंवा उतारा आहे का? की हा केवळ एक सिद्धांत, एक गृहीतक आहे? या सिद्धांतासाठी आपल्याला स्पष्ट “असे लिहिले आहे” असे विधान सापडू शकते काय? आपण प्रामाणिक असलो, तर क्वचितच. मला स्वतःला बायबलमध्ये किंवा भविष्यवाणीच्या आत्म्यामध्ये अशा कोणत्याही भूमिकेच्या नाट्याची किंचितशीही झलक आढळलेली नाही.

आपल्याला हे देखील माहीत आहे की, आदाम आणि हव्वा यांची निर्मिती देवाच्या प्रतिमेत करण्यात आली:

“देवाने आपल्या प्रतिरूपाचा मनुष्य निर्माण केला; देवाचे प्रतिरूप असा तो निर्माण केला. नर व नारी अशी ती निर्माण केली.” (उत्पत्ति १:२७)

आदामाची प्रथम निर्मिती झाली आणि त्यानंतर त्याच्या बाजूने, त्याच्या शरीरातून हव्वेची निर्मिती झाली. ती आदामापासून आली म्हणून ती कमी मानव होती काय? ती वयाने लहान होती म्हणून तिचे मूल्य कमी होते काय? की फक्त एवढेच होते की,

आदामाला तिच्यावर अधिकार, म्हणजे तिचे मस्तक होण्याचे स्थान देण्यात आले होते? दोघांचीही निर्मिती देवाच्या प्रतिमेत झाली दोन अस्तित्वे, ज्यांपैकी एक दुसऱ्यातून उत्पन्न झाले. हे पिता आणि पुत्राचे किती अद्‌भुत चित्र नाही काय?

येशू यांनी नेहमीच पित्याला आपले मस्तक व अधिकार म्हणून मान्य केले आहे आणि भविष्यातही ते नेहमी असेच मान्य करतील.

"कारण "त्याने सर्व अंकित करून त्याच्या पायांखाली ठेवले." परंतु "सर्व अंकित केले आहे" असे जेव्हा म्हटले तेव्हा, ज्याने त्याला सर्व अंकित करून दिले त्याचा समावेश होत नाही हे उघड आहे. त्याच्या अंकित सर्वकाही झाले असे जेव्हा होईल तेव्हा, ज्याने सर्व त्याच्या अंकित करून दिले त्याच्या अंकित स्वतः पुत्रही होईल; अशा हेतूने की, देव सर्वांना सर्वकाही व्हावा." (१ करिंथकरांस १५:२७–२८)

याच गोष्टीमुळे येशू, देवाचा एकुलता एक पुत्र या नात्याने, इतके अद्‌वितीय आणि इतके मौल्यवान आहेतः त्यांनी आपल्या पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले आहे आणि त्यासाठी ते कृतज्ञ आहेत व आपल्या पित्याप्रती नेहमी विश्वास ठेवणाऱ्या आणि अधीन वृत्तीमध्ये राहतात. पित्याप्रती असलेल्या या वृत्तीमध्ये आणि आपल्या सृष्टीप्रती असलेल्या त्यांच्या आत्मत्यागी वृत्तीमध्ये, त्यांनी नियमशास्त्र पूर्णपणे आचरणात आणले आहे! संपूर्ण विश्वासाठी अधिकाराप्रती कसे वागावे याचे ते उदाहरण आहेत. ते सौम्य आणि नम्र आहेत आणि आपल्या पित्याशिवाय काहीही करत नाहीत. या बाबतीत ते विश्वासू आज्ञाधारकपणाचे आणि विश्वासाद्‌वारे नीतिमत्त्वाचे आपल्यासाठी परिपूर्ण उदाहरण आहेत, कारण ते स्वतःहून काहीही करत नाहीत.

आणि ते केवळ एखादी भूमिका साकारणारे अभिनेते नाहीत; तर ते त्यांचे अंतरंग अस्तित्व, त्यांचा स्वभाव आहे, जो ते आपल्या आत्म्याद्‌वारे आपल्याबरोबर वाटू इच्छितात; तो आत्मा आपल्यामध्ये अशी हाक मारतो: "अब्बा, बापा!" या जगात अधिकार आणि अधीनता या तत्त्वाला अनेकदा वाईट अर्थ प्राप्त होतो; परंतु देवाच्या राज्यात त्यामध्ये केवळ देणे, आशीर्वाद देणे, संरक्षण करणे, प्राप्त करणे, पुढे देणे आणि आभार मानणे यांचा समावेश आहे. हे आशीर्वादाच्या प्रवाहाचे तत्त्व आहे. "युगायुगाची आशा" या पुस्तकातील आणखी एक विधान येथे आहे:

"परंतु सर्व कनिष्ठ प्रतिरूपांकडून वळून आपण येशूमध्ये देवाला पाहतो. येशूंकडे पाहताना आपल्याला दिसते की देणे हेच आपल्या देवाचे गौरव आहे. 'मी स्वतःहून काहीही करत नाही,' असे ख्रिस्त म्हणाले; 'जिवंत पित्याने मला पाठवले आणि मी पित्यामुळे जगतो.' 'मी स्वतःचा गौरव शोधत नाही,' तर ज्याने मला पाठवले त्याचा गौरव शोधतो. योहान ८:२८; ६:५७; ८:५०; ७:१८.

या शब्दांमध्ये संपूर्ण विश्वासाठी जीवनाचा नियम असलेले महान तत्त्व मांडले आहे. ख्रिस्ताने सर्व गोष्टी देवाकडून प्राप्त केल्या, परंतु त्यांनी ते देण्यासाठी प्राप्त केले. तसेच स्वर्गीय दरबारांत, सर्व सृष्टीसाठी त्यांच्या सेवाकार्यात: प्रिय पुत्राद्वारे पित्याचे जीवन सर्वांकडे प्रवाहित होते; पुत्राद्वारे ते सर्वकाही देणाऱ्या महान स्रोताकडे स्तुती व आनंदमय सेवेद्वारे, प्रेमाच्या प्रवाहाप्रमाणे परत जाते. आणि अशा प्रकारे ख्रिस्ताद्वारे उपकारशीलतेचे हे चक्र पूर्ण होते, जे महान दात्याच्या स्वभावाचे, जीवनाच्या नियमाचे प्रतिनिधित्व करते." {DA 21.2}

काही काळानंतर लूसिफर हे विसरला की त्याने पित्याकडून पुत्राद्वारे सर्व काही प्राप्त केले आहे, आणि त्याच्या बंडखोरीची सुरुवात तेथूनच झाली. ख्रिस्त हे कधीही विसरत नाहीत की सर्व काही पित्याचे आहे आणि त्यांनी पित्याकडून सर्व काही प्राप्त केले आहे. बायबलच्या शेवटच्या पुस्तकात, प्रकटीकरणातील पत्रांमध्ये, ते नमूद करतात की त्यांनी पित्याकडून राष्ट्रांवर अधिकार प्राप्त केला आहे (प्रकटीकरण २:२७), देवदूत त्यांच्या पित्याचे आहेत (प्रकटीकरण ३:५), त्यांचा पिता त्यांचा देव आहे (प्रकटीकरण ३:१२), आणि ते आपल्या पित्याबरोबर त्याच्या सिंहासनावर बसले आहेत (प्रकटीकरण ३:२१).

आपल्या प्रभू येशूविषयी सर्वांत अद्भुत गोष्ट ही नाही की त्यांच्यामध्ये अमर्याद अंतर्निहित सामर्थ्य आहे; तर ती त्यांची नम्र वृत्ती, त्यांचे अंतरंग अस्तित्व, पित्याच्या अगापे प्रीतीचे सर्व पैलू प्रकट करणारा त्यांचा स्वभाव आहे असे पैलू जे पित्याला स्वतःहून आपल्याला दाखवता आले नसते. म्हणूनच सिंहासनासमोर असलेले सर्व जण म्हणतील:

“वधलेला कोकरा सामर्थ्य, धन, ज्ञान, बल, सन्मान गौरव व धन्यवाद हे घेण्यास योग्य आहे!” (प्रकटीकरण ५:१२)

पित्याच्या जन्मलेल्या पुत्राच्या ज्ञानामध्ये आपल्याला मिळणारा खजिना आणि आशीर्वाद हा स्वतःहून काहीही न करणाऱ्या, तर पिता जे करतो तेच पाहून ते करणाऱ्या व्यक्तीचे परिपूर्ण उदाहरण आहे. देवाच्या पुत्राला काहीही सिद्ध करण्याची गरज नाही (अरण्यातील मोहाच्या वेळी सैतानाने त्यांना यासाठीच प्रवृत्त करण्याचा प्रयत्न केला) आणि ते देवाचे पुत्र आहेत हे दाखवण्यासाठी त्यांना काहीही निर्माण करून दाखवण्याची गरज नाही. पिता त्यांना जे म्हणतो त्या वचनावर ते विश्वास ठेवतात: “तू माझा प्रिय पुत्र आहेस; तुझ्यावर मी संतुष्ट आहे.” ते पित्यावरील आपले अस्तित्व मान्य करतात आणि आपल्याला आवश्यक असलेले सर्व काही पिता त्यांना देईल यावर विश्वास ठेवतात. हाच आपला वारसा आहे, ज्यामध्ये आपण विश्वासाद्वारे नीतिमत्त्वाचा अनुभव घेऊ शकतो. जेव्हा आपण ख्रिस्तामध्ये असतो आणि त्याच “अब्बा, बापा” या आत्म्याने पित्याकडे पाहतो आणि तो आपल्याला सर्व काही देईल व आपल्याला “प्रकाशातील पवित्र जनांच्या वतनात वाटा मिळण्यास योग्य” करील यावर त्याच्यावर विश्वास ठेवतो, तेव्हा आपण स्वतःच्या प्रयत्नांनी नीतिमत्त्व मिळवण्याच्या आणि आपल्या स्वतःच्या कर्मांद्वारे देवाकडून पात्रता मिळवण्याच्या प्रयत्नांपासून मुक्त होऊ शकतो.

या अनुभवाची गुरुकिल्ली म्हणजे “एकच खरा देव आणि ज्याला त्याने पाठवले तो” (योहान १७:३) यांच्यामधील खरे नाते जाणून घेणे. जर आपण अशा खोट्या येशूकडे पाहत असू, जो स्वतःच्या स्रोतांमधून सर्व काही करतो, तर आपण त्याच प्रतिमेत रूपांतरित होऊ. हे नकळत घडेल, कारण आपण ज्याच्याकडे पाहतो त्याच्याप्रमाणे आपण बदलले जाऊ. आणि जर आपण देवत्वातील तीन व्यक्तींनी भूमिका साकारल्यावर विश्वास ठेवत असू, तर आपण देवाला आपल्या अंतःकरणात खोलवर अविश्वसनीय असा शोधू, जरी आपल्याला याची जाणीव नसली तरी.

पिता आणि पुत्र यांच्यामध्ये खरे प्रेमळ पिता-पुत्राचे नाते आहे. येशू अजूनही “पित्याच्या उराशी” आहेत. बायबल त्यांना अगापे पुत्र म्हणते. एलेन व्हाईट त्यांना अनेकदा “परमप्रिय पुत्र” असे म्हणतात. या नात्याच्या ज्ञानामध्ये आपल्यासाठी

तारण आहे, कारण तेव्हा आपल्या तारणासाठी पित्याने आपल्या प्रिय पुत्राला देणे म्हणजे काय आणि त्यातून आपल्यावरील त्याचे प्रेम किती प्रकट होते हे आपण ओळखतो.

“देवाने आपल्या एकुलत्या एक जन्मलेल्या पुत्राला जगात पाठवले आहे, ह्यासाठी की, त्याच्या द्वारे आपल्याला जीवन प्राप्त व्हावे; ह्यावरून देवाची आपल्यावरील प्रीती प्रकट झाली.” (१ योहान ४:९)

“कारण देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, ह्यासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे.” (योहान ३:१६)

“हे तुम्ही सर्व पवित्र जनांसह समजून घेण्यास व बुद्धीस अगम्य अशी ख्रिस्ताची प्रीती ओळखून घेण्यास शक्तिमान व्हावे; असे की तुम्ही देवाच्या सर्व पूर्णतेइतके परिपूर्ण व्हावे.” (इफिसकरांस ३:१९)

देवाच्या प्रीतीचे ज्ञान आपल्यामध्ये असे सर्व काही घडवून आणेल जे आपण आपल्या स्वतःच्या कर्मांनी किंवा भीतीने कधीही साध्य करू शकत नाही. ते आपल्याला बंड करण्याच्या अचेतन इच्छेपासून आणि पापाच्या तात्पुरत्या सुखांमध्ये आपले समाधान शोधण्यापासून मुक्त करील. त्यानंतर आपण अधिक गोड झऱ्यातून पाणी पिऊ आणि या जगातील साचलेल्या पाण्याची आपल्याला यापुढे इच्छा राहणार नाही. केवळ पित्याच्या अगापेचे ज्ञानच हे साध्य करू शकेल. देवाच्या चुकीच्या प्रतिमेसह पापापासून मुक्त होणे अशक्य आहे. म्हणून असे लिहिले आहे:

“नंतर मी पाहिले, तो पाहा, कोकरा सीयोन डोंगरावर उभा राहिलेला दृष्टीस पडला; त्याच्याबरोबर त्याचे नाव व त्याच्या पित्याचे नाव ‘कपाळावर’ लिहिलेले एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार इसम होते; त्यांच्या ‘तोंडात असत्य आढळले नाही;’ ते [देवाच्या राजासनासमोर] निष्कलंक आहेत.” (प्रकटीकरण १४:१, ५)

“येशू हा देवाचा पुत्र आहे, असे जो कोणी कबूल करतो त्याच्या ठायी देव राहतो व तो देवाच्या ठायी राहतो.” (१ योहान ४:१५)

“येशू हा ख्रिस्त आहे हे जो नाकारतो त्याच्याशिवाय कोण लबाड आहे? जो पित्याला व पुत्राला नाकारतो तोच ख्रिस्तविरोधी आहे. जो कोणी पुत्राला नाकारतो त्याला पिता लाभला नाही; जो पुत्राला स्वीकारतो त्याला पिता लाभला आहे.” (१ योहान २:२२–२३)

येशू ख्रिस्त पूर्णपणे दैवी आहेत, जरी ते पित्यापासून जन्मलेले आहेत. त्यांनी पित्याकडून प्राप्त केलेला वारसा देवपणाची सर्व पूर्णता त्यांच्यामध्ये वसण्यासाठी पूर्णपणे पुरेसा आहे. त्यांचे सामर्थ्य सार्वकालिक अस्तित्वामध्ये नाही, तर त्यांच्या नम्र आणि समर्पित स्वभावामध्ये आहे, जो त्यांच्या पित्याच्या गौरवाला आणि त्यांच्या सृष्टीच्या कल्याणाला सर्व गोष्टींपेक्षा वरचे स्थान देतो. जेव्हा आपण या येशूंकडे पाहतो, तेव्हा पाहता पाहता आपण त्याच प्रतिमेत रूपांतरित होऊ. आपण सर्वांनी या धन्य अनुभवात प्रवेश करावा!

“येशू हा ख्रिस्त आहे, असा विश्वास जो कोणी धरतो तो देवापासून जन्मलेला आहे, आणि जो कोणी जन्मदात्यावर प्रीती करतो, तो त्याच्यापासून जन्मलेल्यावरही प्रीती करतो.” (१ योहान ५:१)

“देवाने आपल्या एकुलत्या एक जन्मलेल्या पुत्राला जगात पाठवले आहे, ह्यासाठी की, त्याच्या द्वारे आपल्याला जीवन प्राप्त व्हावे; ह्यावरून देवाची आपल्यावरील प्रीती प्रकट झाली.” (१ योहान ४:९)

हे खरोखरच इतके विचित्र आहे का...

येशू हा देवाचा पुत्र आहे, हे सर्वसाधारणपणे मान्य केले जाते; परंतु तो केवळ रूपकात्मक पुत्र आहे, एक प्रतीकात्मक पुत्र आहे, किंवा असा पुत्र आहे जो आपण मानव पुत्र आहोत त्यांच्यासाठी पुत्राची भूमिका बजावतो, जेणेकरून देवत्वातील तीन व्यक्तींनी भूमिका स्वीकारून तारणाची योजना आपल्याला समजण्यास सुलभ व्हावी. परंतु "देवाचा एकुलता एक पुत्र" या संज्ञेचा शब्दशः अर्थ लावणे, म्हणजे पिता ज्याला खरोखर आणि प्रत्यक्ष पुत्र म्हणून जन्म देतो किंवा उत्पन्न करतो असा पुत्र, हे अनेकदा निषेध करण्याजोगे पाखंड मानले जाते.

आपण येशू ख्रिस्ताला खरोखरच देवाचा जन्मलेला पुत्र, ज्याचे अस्तित्व त्याच्या पित्यावर अवलंबून आहे, असे का मान्य करू शकत नाही? मग तो देव असू शकत नाही, असे आपण मानतो; एका गोष्टीमुळे दुसरी गोष्ट बाद होते. आपल्या मते, देवाकडे नेहमी सर्व काही स्वतःच्या स्रोतांमधून असते. त्याला इतर कोणाकडूनही काही प्राप्त झालेले नसते. सर्वशक्तिमत्ता, सर्वव्यापकता आणि सार्वकालिक अस्तित्व हे सर्व त्याच्यामध्येच असते. सर्व काही त्याच्यामध्ये स्वाभाविकपणे असते आणि ते नेहमीपासूनच तसेच आहे. देव म्हणजे काय, याबद्दलची आपली कल्पना अशीच आहे; आणि जी कोणतीही गोष्ट याला अनुरूप नाही, ती कनिष्ठ किंवा कमी दर्जाची

मानली जाते आणि अशा अस्तित्वाला “देव” म्हणता येत नाही किमान आपल्या दृष्टीने तरी.

म्हणूनच “पुत्र” या शब्दाचा प्रतीकात्मक, रूपकात्मक किंवा कालबद्ध अर्थ लावणे आपल्याला कोणत्याही परिस्थितीत आवश्यक वाटते. जर आपण या चुकीच्या विचारसरणीतून मुक्त होण्यात यशस्वी झालो की देव तोच असू शकतो ज्याच्याकडे सर्व काही स्वतःमध्येच आहे (हा असा मापदंड आहे जो बायबलमध्ये कोठेही निश्चित केलेला नाही), तर आपण देवाचे वचन स्पष्टपणे काय शिकवते हे ओळखू शकतो; म्हणजेच, येशू खरोखरच देवाचा पुत्र आहे आणि त्याने आपल्या सर्व दैवी गुणधर्मांचा वारसा पित्याकडून प्राप्त केला आहे. यामुळे आपण त्यांना देवाचा खरा पुत्र म्हणून ओळखू शकतो, आणि त्याच वेळी त्यांचे पूर्ण दैवीपण कायम राखू शकतो तसेच पित्याने दिलेली ही साक्ष स्वीकारू शकतो:

“हा माझा प्रिय पुत्र आहे; त्याचे ऐका.” **(मार्क ९:७)**